Ч. 79. Львів, Вторник, дня 10. (23.) цьвітня 1901. Річник V.

Передплата
на »РУСЛАНА« виносить:
в Австриї:
на цілий рік . 10 зр. (20 кор.)
на пів року . 5 зр. (10 кор.)
на чверть року 2·50 зр. (5 кор.)
на місяць . 85 кр. (1 к. 70 с.)
За границею:
на цілий рік . . 16 рублїв або 36 франків
на пів року . . 8 рублїв або 18 франків
Поодиноке число по 8 кр. ав.

РУСЛАН

»Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.« — З Русланових псальмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских сьвят о год. 6-ій пополудни.
Редакция, адміністрация і експедиция »Руслана« під ч. 9. ул. Коперника (Лїндого ч. 9.) Експедиция місцева в Аґенциї Соколовского в пасажі Гавсмана.
Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациї неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по цїнї 10 кр. від стрічки, а в »Надісланім« 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Los von Oesterreich!

(+) Буча, яку розпочали на першім — після великодня — засїданю посольскої палати всенїмцї вкупі з своїми однодумцями задля промови архикнязя Франца Фердинанда до президиї »католицкого шкільного товариства« і задля принятя протекторату над сим товариством, найшла голосний відгомін не лише в австрийско-угорскім, але й в заграничнім дневникарстві. Ті, що сидять у всенїмецкій кузнї і їх прислужники явні і закаптурені, роздувають здорово грань, щоби нагрівати зелїзо і клепати єго, поки тепле. Они хопили ся сеї подїї, щоби покористувати ся нею для своїх протирелїґійних, протидержавних і протидинастичних цїлий, а головним ковалем в сїй кузнї, неначе гомерівский кривоногий Гефайст, є Шенерер, лишений шляхотностю і палаючий задля того особистою пімстою, зверненою проти габсбурскої династиї і проти Австриї. Сїй роботї новочасного Гефайста пособляють всенїмецкі товариства, основані в Австриї, як Gustav Adolf Verein і т. п. і численні товариства в Нїмеччинї і Прусах, що рух сей протиавстрийский піддержують аґітациєю, грішми і т. п. А позаяк Прусам не пригідні були би елєменти католицкої віри, тимто треба було розпочати відому роботу з окликом Los von Rom, щоби можна тим лекше перейти під пруску пікельгавбу з окликом Los von Oesterreich!

Зовсїм ясна річ, що при таких струях і змаганях в однїй частинї нїмецкого населеня в Австриї слова архикнязя Франца Фердинанда, що рішучо напятнували змаганя Los von Rom і Los von Oesterreich, упали громом на голову всенїмцїв і їх прилужників і з того почала ся буча. Однак на тім она не скінчить ся, що на першім засїданю виправлено галабурду, а тепер заговорено по всїх дневниках. Як ми вже в попереднїй статї про сю справу висловили, послужить справозданє комісиї про заяву архикн. Франца Фердинанда в справі єго подружя новою нагодою, щоби тут на сю тему вести дальшу бучу. Наші сподїваня справджують ся, бо тепер вже звіщають, що між иньшими в сїй справі має виголосити социялїст Пернерсторфер велику промову, а неперечно найде ся чимало і в таборі всенїмецкім і иньших споріднених чимало помічників.

Коли архикнязь приняв президию »катол. шкільного товариства« і висказав відомі слова, то поступив зовсїм конституцийно, строго династично і відповідно інтересам вельми значної більшости австрийского населеня. Заява архикнязя не була державним актом, а лише випливом єго приватних поглядів і особистої ініциятиви, усуває ся отже з під всякої конституцийної досяглости і одвічальности. Сеж нїчого надзвичайного, що в державі де $^{8}/_{10}$ населеня належить до католицкого ісповіданя, член католицкої династиї приймає протекторат над католицким товариством і висказує ся проти пропаґанди, яка має протикатолицкі, протиавстрийскі і протидинастичні цїли. Тимчасом заява архикнязя викликала зовсїм иньші вражіня, в яких зовсїм не відбила ся конституцийна династична і католицка Австрия.

Заяву архикнязя представлено в відомій цїли яко державно-полїтичну подію, щоби визвати не лише австрийску раду державну і правительство, але угорский сойм і тамошнє правительство до опору. Вправдї др. Кербер в тій хвилї відомою відповідю відняв вістрє сїй збруї укованій у всенїмецкій кузнї, але се не спинить борителїв сего табору дальше воювати хочби тупим оружєм, хоч они дуже добре знають, що архикнязь є одвічальний лише перед монархом, а не правительством, котре не може мати нїякого впливу на приватні переконаня і вислови членів династиї. Ходить однак лише о те, щоби розбуджувати невдоволенє поміж населенєм і лякати єго непевною будучностю Австриї.

З династичного становища річ зовсїм зрозуміла, що архикнязь звернув ся проти відомих змагань всенїмцїв, але перша N. fr. Presse, що так часто надягає на себе високопатріотичну австрийску маску, виступила, накликуючи до збруї всенїмцїв, котрі очивидно дали тут волю своїм думкам і поглядам. До тих прилучили ся социялїсти (а з ними і руский Кос та Брайтер), щоби зазначити свою незломну принципіяльність перед сьвітом і все набрало такого вигляду, якби в Австриї монархічний змисл і династична вірність не мали нїякого вже коріня, а всюди був лише републиканьский дух.

Здавало-б ся, що в державі, де живе $^{8}/_{10}$ католиків, єствованє і дїланє католицкого шкільного товариства, щоби плекати релїґійно-моральне вихованє молодїжи, повинно вважати ся чимсь зовсїм природним, а принятє протекторату над таким товариством з боку члена католицкої династиї чимсь зовсїм звичайним і легкозрозумілим. Тимчасом проти товариства підносить ся бучу, якби се було яке товари-

---

5

Лев Лопатиньский.

Перед і за кулїсами.

(Оповіданє).

Оба опинили ся в невеличкій комнатцї, що виглядала радше на якийсь склад старих річий, як на пресвитерию штуки. Се була мужеска ґардероба. Довкола на стїнах висїли по жердках всїлякі убори: сїрак біля споловілого королївского плаща, козацкий контуш біля драної полотнянки бурлаки. Ще висше порозвішувані ріжні шапки та капелюхи і сиві і чорні і з кутасами козацькі і соболеві з витертим футром з крілика. Актори сидїли на розставлених попід стїни скринях під тими річами довкола стола, що стояв на серединї комнати і був так заложений ріжними приборами, що не тілько не могло стояти одно побіч другого, але і одно на другім не мало вже місця. Кождий з акторів мусїв примістити там своє зеркальце і фарби, якими малював лице; сї зеркала були поперетикані лямпами так, щоби кождий малюючий ся мав достаточно сьвітла. Тож стіл виглядав мов яка ілюмінована площа, коли на неї з гори дивити ся. Між лямпами лежали в дивнім неладї якісь пуделка, бляшані і деревяні, штучне волосє до лїпленя заросту, частини ґардероби і Бог знає що таке, бо всьо те становило таку непроглядну масу, що лише вміле око актора могло доглядїти там і віднайти якусь означену річ.

Юрчин глянув почерез блеск ілюмінованого стола по акторах. Як они єму здавали ся реальними на сценї, так тут мимоволї прошибнуло єго учутє, що має до дїла з комедиянтами. Такі великі контрасти у зверхнім виглядї що-до лиця, віку і убору, зведені тут в ґардеробі без всякої причини і толку, як здавало ся Юрчинови, пригадували живо забави в заведенях для божевільних. Вражінє те збільшав ще гамір і метушня, які тут велись.

За столом звернув на себе увагу Юрчина старший актор, що на сценї представляв батька Комарівної. Він сидїв перед зеркалом і завзято поправляв лису перуку, крутив нею нервово, та живо ґестикуючи сам до себе вів розмову:

— Ну, се актриса — говорив зіритований до себе самого — се артистка? Она не варта сцени замітати, не то грати на нїй. Тфу на таке гранє, на такий театр, тут чоловік тільки зманїрує ся між ними, занапастить себе, змарнує свій талант!

Нїхто не відзивав ся до вередуючого, тілько підсьміхали ся деякі актори та поглядали на старого зпід ока.

Юрчин не знав причини того нарікання, але єму було неприємно, що зараз на вступі мусїв бути сьвідком якоїсь закулїсової незгоди, про які чував так богато. Єго вибавив з клопоту адвокат, котрий поздоровив голосно дружину.

— Добрий вечер, панове!

— А, наш меценас — відозвало ся нараз кілька голосів, — просимо близше.

— Дякую. — Стиснув кілька рук і представив Юрчина. — Пан доктор Юрчин з С. Хоче вас забрати до свого місточка на кілька представлїнь.

— Ой, пане меценасе — відповів грубий двірник зі сцени — ми ще тут не маєм де спати. Нинї ми приїхали і нинї граємо, а мешкань ще не маємо.

— Але іде дуже добре, публика одушевлена — запевнив скоро адвокат, щоби поправити свою передвчасну замітку.

— Має чим одушевляти ся — відозвав ся ревнивий батько з лисою перукою. — Як ще будете нас за таке хвалити, то аж тодї зійде театр на пси.

— О, перепрашаю — перебив двірник — як ви маєте щось зі своєю жінкою, то не накидуйте ся на всїх.

— Моя жінка до нїчого, але другі ще гірші від неї — відрізав лисий батько.

— От, говорите — заперечив двірник — хто би вас не знав, то гадав би, що правда.

— Ну, ну, пожалуйте! Най я одвітси не встану — горячив ся батько і встав при тім з куфра — як я не стою за правдою. То най вже циган мене судить, а такой признасть менї слушність. Бо прошу вас, пане меценас...

— Я не циган, не хочу вас судити — старав ся зажартувати адвокат.

ство анархістів, а протекторат над ним представляє ся якби велике для держави нещастє. Социялісти, всенїмцї і лїберали користують ся сею нагодою, щоби звернути свої тарани проти »клерикалїзму«, котрий стоїть ще в дорозї їх безвірним змаганям.

Споглядаючи на все те, мусить кождий задати собі питанє, чи справдї се змаганя всего населеня, змаганя загалу, і всякий, хто се основно розглядить і передумає, мусить признати, що все те є лише робота сеї кузнї, в якій кує обиджений всенїмецкий Гефайст і єго прислужники, що також хотять при єго грани нагріти для себе своє зелїзце!

Інтерпеляция посла Барвіньского

і товаришів до Є. Е. мінїстра краєвої оборони в справі непошанованя руских сьвят у війску.

Непошанованє греко-катол. сьвят ц. і к. військовими властями в східній Галичинї, де руске населенє греко-катол. обряду живе громадно, де також військові залоги у великій части є греко-катол. обряду, не належить ще зовсїм до рідкостий і наслїдком того підношені з того поводу жалоби становлять майже сталу рубрику в дневниках. Підписані при ріжних нагодах підносили жалоби так в посольскій палатї як і в делеґациї ради державної і стверджували їх несхитними доказами. З ц. і к. військової управи обіцювано підписаним в таких случаях запобігти сему і запевнювано, що такі події в будуччинї не будуть повтаряти ся. З великим жалем приневолені підписані тепер знов ствердити, що й все ще не зважають військові власти на гр.-кат. сьвята, а навіть на великдень в східній Галичинї. Перший підписаний був сам сьвідком, як в Сьвітлий Понедїлок і то в передполудневих годинах, отже підчас Служби Божої машерували вояки з 80. полку піхоти з касарнї Франц-Йосифа на муштру і тим способом віднято з одного боку їм можність сповнити свої релїґійні обовязки, а з другого боку тяжко обиджено релїґійні чувства руского населеня.

Підписані звертають ся отже до Є. Е. мінїстра кр. оборони з запитанєм:

1. Чи се все відомо Є. Ексцеленциї? а коли відомо,

2. що думає розпорядити, щоби греко-кат. вояки підчас греко-кат. сьвят в східній Галичинї не лише не були приневолювані до муштри, але щоби мали можність сповнити свої релїґійні обовязки.

Відень 19. цьвітня 1901. Барвіньский, Пфайфер, Др. Довжаньский, Пігуляк, Поґачнїк, Др. Гладишовский, Др. Грубан, Др. Стоян, Венцайц, Жичкар, Житнїк, Повше, Шаєр, Бомба, Беркс, Фіяк, Івчевич, Періч, Борчіч, Др. Шустершіч.

З країни нужди і здирства.

З Косівского.

(До відомости Єго Екс. п. Президента ц. к. Суду краєвого).

Тимофій Бойчук v. Бишко з Жабя оженив свого внука Тимофія Брустурского з Настею по роду Декеца і записав їм маєток свій по половинї. Тимофій Брустурский, як то в Жабю водить ся, прогнав свою жену, тодї вагітну і вона мала доньку Параску. Та Параска віддалась за Василя Бойчука, а мати записала її у нотаря свою половину ґрунту, одїдиченого по Тим. Бойчукови. Ґрунт той уживав отець Параски Тимофій Брустурский.

1894. р. »радить ся« Василь Бойчук жида Шмійла Енґлєра, яким би »кіном« (способом) відобрати ґрунт від Тимофія Брустурского, записаний єго жінцї Парасцї. Жид каже: »процес ти тепер не заложєй (починай), аж вийде новий завіт (нова процедура цивільна), то ти укінчєєш процес найбільше за 3 терміни, бо ти бідний, а той (тесть: Тимофій Брустурский) дук-богач, то він тебе задужіє (знищить)«. — »Як вийшов новий завіт — розказує гуцул — жид написав ми карточку: »зійди (прийди з верхів) до мене з жінков і підем до Коломиї« на термін. В Коломиї повів мене жид до адвоката Гердлїчки і я дав 15 левів (зр.), що уробив скаргу. Коли завтра мав бути термін, то жид (Енґлєр) повів мене до адвоката Розенгека, а коли я сказав, пощо менї двох адвокатів, жид ми сказав: хто знає, може сей (Гердлїчка) куди піде, то буде можна другим адвокатом заступитись. Другого дня пішов Розенгек за мене (властиво за єго жену Параску) на термін, але ми з жінков не входилим до суду і стоялим в хоромах (на коритари), бо адвокат казав, вас там (при розправі) не треба, хиба вас мут почитувати. Розенгек вийшов з терміну і взяв нас до себе,« бо я мушу знати, як ви си називаєте, в котрім потоцї мешкаєте, абих знав, куди листи слати«.

»Розенгек«, каже гуцул дальше, не брав від мене гроші і вібігла від него на почтї цидула, абих му віслав 10 зр. Я му віслав нїби на другу терміть (2. термін судовий) і просив, аби менї дав відповідь, але він менї не давав. Я пішов до него зізнати (провідати), єка була росправа, а він каже менї: абис зійшов з жінков і приніс менї 40 зр. Я зніс 40 зр. і ми знову постоєли в хоромах в судї, а він (Розенгек) вийшов з суду тай каже, надію си, що ви виграєте. Я пішов до дому. Відтак написав менї Розенгек, абих зніс 70 зр. Я зніс, а він наказав менї, що тоди а тоди буде шлюс, абис привів (припровадив) неню (матїр Параски — Настю Брустурску) з чужеї Галїциї (розумій з другого краю коронного, а в сїм случаю з Угорщини, де Настя Брустурска має служити в селї Боґдан) — і внесеш 30 зр. Я зніс. Єк ми подав ті 30 зр., каже менї Розенгек: сей процес Василю має тебе костити (коштувати) 500 банок (зр.), без сих (150 зр), щос менї дав. Я пристав: няй буде, кажу, єк менї віграєте ґрунт і віддасте в посїданє, то я дам, і ми з жінков на то підписались. Другої днини після сего був шлюс і нам присудили ґрунт. Відтак каже Розенгек до мене: ту вийде до мене декрет, але ти менї знесеш 500 зр., а я тобі подам декрет. Я не пристав, кажу: ви маєте менї вийти на ґрунт і віддати межі, а я вам тоди дам 500 зр. Умірний (як-раз у) місяць написав до мене Розенгек лист, абих іпов за декретом і ніс му 500 срібних.

»Тесть мій« (Тим. Брустурский) »дав рекурс дї Львова. Розенгек зажєдав 50 зр., аби іти на термін дї Львова і я зіслав. У Львові виграли́м. Тоди Розенгек написав, що забираєсь з Коломиї до Снєтина, тож абих му приніс 500 зр, 50 зр. на те, щоби приїхав до Жєбя ґрунт віддати менї. Я на то рік (відписав): пане! пане! Я вам поверх токми (згоди) дав уже 50 зр. Розенгек зателеґрафував, абих му віслав тих 50 зр., аби поїхав на Жєбє менї віддати ґрунт. Я відтельґрафував, що має у тих грошех (500 зр.) приїхати, і він в середу перед Преображенієм (16/8 1899) приїхав«.

»Ґрунт, за котрий вів сми процес, є в двох кавалках. В »Ріцї« 102 морґи а на »Краснім Лузї« 77 морґів. Колим прийшли до мого тестя ґрунт дїлити, каже він до мене: Я тобі дам 500 зр., та лишєй менї недїлений ґрунт на »Краснїм Лузї«, а собі бери в »Ріцї«. Я пристав. Але Розенгек відкликав мене на бік та й каже: прав (жадай) у него 1500 зр. Я кажу, я єму дарую, я не правю, най дасть менї тих 500 зр., абих міг вам подати. Розенгек на то каже, то знай, що ти менї тих 1000 зр. подаш. — Я кажу, та єк! Тажем мали токму на 500 зр., а він каже, ну-ну меш видїти. — Розенгек каже, ти маєш го тяжити (процесувати) за тількі роки за полїтки (ужиток з ґрунту), і за те, що спродав лїс. Я кажу, я єму дарую, Бог го бери (най му Бог заплатить) а він (Розенгек), но-но! єк ти му даруєш, то маєш ти менї подати тих 1000 зр. А я погадав собі: щобим вже теї спекав ся, що маю му додати до тих 700 зр. ще 3 сотки, тай зрік (сказав), най дам. Се дїялось в суботу. В недїлю засїв мене (чатував) адвокат з тестем коло коршми і не дали менї навіть до церкви піти, тілько силов затєгли мене до нотара. (»Скрипт довжний« списаний дня 20/8 1899 І. гер. 563 т. є. в недїлю по Прооображенію«, як каже гуцул. Видко, що спішно було і нотареви, коли нї сам нї гуцулови не дав пошанувати недїлї). Колим прийшли до нотара, він написав, що ми з жінков маєм дати п. адвокатови 1000 зр. — без тих 200 зр., щом му вже подали, і без тих 500 зр., котрі взєв адвокат від тестя за нас — з нашої погоди (злагоди). Я не хотїв си підписати, але менї сказав єк, що адвокат може і без того підпису продати наш ґрунт, тож зо страха підписали сми си з жінков. З тих 1000 зр. малим дати Розенгекови 500 зр. на Богородицю (27/8 1899, отже в тиждень по списаню »скрипту довжного!!!«), а 500 зр. за 6 місяцї

— Але ви адвокат, то розсудите найлїпше тоту справу. Моя жінка стоїть от-тут — при тім вказав на Юрчина, перепрошуючи єго заразом за ужите єго особи до демонстрациї — а я входжу звідси — тут відступив ся кілька кроків за стіл. Ну, як ви гадаєте, куди она мала звернути ся до мене? Правда, що оттуди? — показував батько і повернув Юрчином в одну сторону, а она напротив звернула ся як навмисне осьтуди — і знов повернув Юрчином в другу сторону. Яка-ж тепер для мене ситуация? Я господар і батько і муж приходжу до дому, на моїм лици вираз здивованя і строгости і гнїву, а она обернула ся до мене плечима. Нї, нї, се переходить всяке понятє. За таке одно в другім театрі показали би їй двері.

— Алеж дайте спокій — перебив єму адвокат — се-ж зовсїм маловажна річ.

— Для вас може бути маловажна, так як для мене маловажне рубрум на поданю, як оно написане — але єго не приймуть в судї. А в театрі не могуть уходити такі ошибки.

— Алеж се зовсїм иньша річ; там припис, а тут дїло інституциї. Так є в кождій штуцї. Одна цятка фарби не становить на образї нїчого.

— Ну, гарний би то був образ, колиб маляр замість цятки в оцї, намалював єї на носї...

— Я вас запевняю, що публика нїчого не замітила, все було знаменито, — удобрював адвокат, котрий видїв, що не дійде до кінця з лисим батьком.

— То знов що иньше, бо моя жінка артистка. Їй жадна і в слїд не гідна вступити.

— Отже о що вам ходить? — перебив двірник.

— О то, як було на пробі. Як було на пробі, о те менї ходить — повтаряв завзято лисий отець. На пробі обертала ся оттуди, — показував повертаючись — то не сьміє на представленю обертатись осьтуди.

Але на пробі ти входив по словах »менї зночи« а тепер ти вийшов, коли я ще замітала хату — відозвав ся за дверима енерґічний жіночий голос і в тій хвили пказала ся в них кремезна стать жінки лисого вітця. Она була заразом єго жінкою і поза сценою і здає ся, свою ролю розуміла незгірше і в тій ситуациї. Тепер очивидно підслухувала під дверима.

Зараз при входї зробила дуже веселу і солодку міну до чужих гостий, віддала привітно їх поклін і подала обом руку, не чекаючи навіть на познакомленє з Юрчином.

— Не вірте, панове, тому старому теркотїєви, — говорила пронизуючи свої слова дрібним сьміхом — він сам не знає, чого чіпає ся мене.

— Алеж панї, ми бачили вас на сценї, запевнив адвокат, ви виглядали чудесно і грали дуже добре...

О, як там виглядала! От, як коло господарства по будяному. Почекайте, най я виряджу ся в третім актї по сьвяточному.

Юрчин повернув ся до грубого двірника і запитав, щоби щось сказати:

— Отже тут сцена, а за сценою ґардероба пань?

— А так є, они там убирають ся. Як позволите, то оглянемо урядженє сцени.

Хоть не було там що оглядати, але двірник уважав за відповідне вибавити гостий від того несмачного спору, що кінчив ся самохвальбами. І они всї три пішли на сцену. По дорозї чув ще Юрчин голос кремезної жінки:

— Почекай ти старий хроне! Перед чужими людьми ти таке вигадуєш на мене? Дам я тобі, як прийдеш до дому. Ті слова відносили ся очивидно до лисого мужа і не мали вже в собі і тїни солодкости, але були тверді і завзяті.

(Дальше буде).

ців, (се »як на долони«, що зміряно до зліцитованя »с тєжков бідов випроцесованого«(??) ґрунту). »Я того не віповнив (не дотримав речинцю сплати), бо сми не годен. Розенгек спродав мене Леї Ґлязер, а та віставила мій ґрунт на ліцитацию«.

Гуцул просив мене подати »мою тяжку кривду до старшого над судами і адвокатами, бо мій Шмійла Енґлєр подавав щос кілька разів скарги на Росенгека (дійсно жид подавав 2 рази якесь донесенє an die Staatsanwaltschaft, а 2 рази an die Advokatenkammer, бо відай не получив від Розенгека »ціну ціненаго«), та з того нічого не вийшло«. Тож я чиню волю гуцула і подаю сю справу до відомости Єго Екц. п. Президента ц. к. Краєвого суду, не додаючи з моєї сторони жадного коментаря, бо надто докладно описував я долю гуцульску в моїх дописях на жаль поси без успіху.

Іван Попель
парох Довгополя.

З політичного поля.

Звісна солїдарність польского Кола в послїдних часах стала колебати ся. По суботнїшне довірочне засїданє польского Кола доносять з Відня, що на нїм виявив ся недостаток провідної думки і солїдарности в Колї. Полїтична довірочна дискусия доказала, що в Колї панує хаос, кілько голов, стілько поглядів і що надзвичайно трудно буде довести до одностайности та сформулованя жадань. Що відбуває ся аґітация внутр Кола, — се не є кульоаровою сплетнею, але она прибирає щораз більші розміри, розділяє послів на котериї, тамує діяльність і примушує найчиннїйших і заслужених членів усувати ся з занимаиих до тепер становиск, щоби тим способом оминути завзяті а кривдячі атаки клюбових товаришів.

Засїданє субкомітету конституцийної комісиї відбуло ся в суботу. На нїм пос. Бернрайтер і Мархет предложили проєкт закона, який змінює постанови про посольску нетикальність. Ухвалено видрукувати сї проєкти і відбути слїдуюче засїданє в середу.

Про подорож до Петербурга француского мінїстра заграничних справ Делькас-ого пише Figaro в статї, інспірованій правительством, що націоналїстичні дневники ширять зовсїм лож і вісти про цїль подорожи мінїстра. Делькасе їде до Петербурга, щоби порозуміти ся в справі згідного дїланя обох союзних держав в квестиях, які є нинї на першім плянї. Цар бажає почути погляди Делькас-ого в богато справах. — В суботу пополудни мінїстер виїхав з Парижа. До Петербурга прибуде нинї і буде завтра на ґалевім обідї у француской амбасадї. Мінїстер забавить в Петербурзї до суботи і відтак верне до Парижа.

На півночи Трансвалю, в гірскій околици, нездобутій ще Англичанами, в місточку Лїнденбурґу зїхали ся на нараду: Ораньский президент Штайн, заступник Кріґера в трансвальскім правительстві Шальк-Бурґер, вожди Бота, Девет, і другі знатні Бури та урадили занехати веденє правильної війни, бо вже не стало средств до єї веденя. Натомість поручено Бурам, щоби вели з Англичанами партизантску війну з поколїня на поколїнє без упину і без кінця. Відозва до народу заявляє дальше, що правительство розвязує ся, щоби на случай зловленя котрого з єго членів, єго заява супротив Англичан не мала жадного значіня, анї обовязуючої сили. Відтак Бури розсадили свої гармати, як непригідні до партизантскої війни, а полководцї Бота, Де ет і Делярай перекрали ся зі своїми ватагами до Оранїї, де Англичани мають мало війска і там розпочали нову ловлю за анґлїйскими зелїзницями і патролями.

Новинки.

— **Календар.** Ві вторник: гр.-кат. Терентия; рим.-кат. Войтїха. — В середу: гр.-кат. Антипи; рим.-кат. Георгія.

— **Запереченє.** Зі Сушна пишуть нам: Вість подана в польских часописях про перехід 40 селян в Сушнї на православіє опирає ся на містифікациї. Один з прихожан, мабуть під впливом алькоголю, вніс жалобу до консисториї, закидаючи місцевому парохови о. М. Кордубі видумані провини. Під тим зажаленєм підписав 40 господарів без їх відома і уповажненя та додав погрозу, що в разї неприхильного полагодженя справи, всї переходять на православіє. Як безпідставний був сей донос, виказав протокол переведений о. деканом Сохацким 19-го с. м., де всї підписані на жалобі рішучо заявили, що жалоби сеї не вносили і про нїякий перехід на православіє й не думають. Противно, всї заявили, що зі свого душпастиря вповнї вдоволені і висказали однодушно єму слова признаня, а на ложного донощика посипались вискази обуреня. Додати годить ся, що завдяки людям, що метою свого житя і патріотичним обовязком вважають сїяти невгоду і в мутній водї ловити рибу, справа ся дійшла до відома ширших кругів і наробила більшого шуму, як на се заслугує. *Jan Slusarczuk* (в. р.) wijt, *Іванъ Романдвъ* (в р.), *Teodor Sałahub* (в. р.) *Adam Safian* (в. р.), *Zachwyi Swystun* (в. р.), *Semen Kostiuk* (в. р.), *Василь Микитюк* (в. р.) в імени всїх ложно підписаних на жалобі.

Від о. М Кордуби, пароха Сушна, одержали ми отсе письмо:

Вість, подана за польскими часописями в 76. ч. »Руслана«, немовби 40 селян села Сушна мало намір перейти на православіє, не є правдива. Вправдї хтось вніс того рода заяву до Впр. Митр. Консисториї, однак підписи 40 селян поклав сам без їх відома. При протоколї переведенім о. дек. Сохацким всї підписані заявили, що до подібного поступку не мають найменшої причини.

— **З Станиславова** пишуть нам: Як відомо, в пятницю (19.) вечер прибув сюда ВПреосв. Митрополит Андрей Шептицкий в цїли уложеня і підписаня акту донациї своєї цїнної бібліотеки для епархії станиславівскої. При сїй нагодї почнив ВПр. Митрополит ще иньші записи а між ними на удержанє бібліотекаря для згаданої бібліотеки в сумі 500 кор. річно, котрим поставлено II сотрудника катедрального о. Шмериковского.

По підписаню актів фундацийних відбув ся в честь ВПр. Митрополита ґалевий обід, до котрого крім ц. к. гофрата Прокопчица були допущені лишень »ізрядні« члени тутешного московского »клуба«, а поміж ними добре знаний вітрогон (Лїск... — перепавший ордерович), з котрим тутешна духовна єрархія, могла би собі вже раз дати спокій, бо готов ще хто думати, що »яке їхало, таке здибало«. Се все вразило немило не лиш загал станиславівских Русинів, але і самого ВПр. Митрополита.

Годї повірити, що з уваги на опорожнений владичий престол тутешна кацапня постановила нагоду сю визискати для своїх особистих та партийних цїлий. І так, о приїздї та о часї приїзду ВПр. Митрополита знав лиш „русскій клуб«, щоби відтак робити інтерес на своїй загально знаній фарисейскій »преданности«. На другий день рано о 7. год. мав ВПр. Митрополит читану Службу Божу в катедральній церкві, о котрій рівнож знав лишень московский »клуб«. Підчас Служби Божої сьпівала вивчені ad hoc пісни церковні брацка бурса св. О. Миколая. Се дуже гарно, однак заразом і сьмішно, що ся бурса після статуту Брацтва має сьпівати в церкві катедральній у всї недїлї і сьвята, тимчасом она сьпіває лишень раз у рік т. є на Йордан а крім того лишень тодї, як сего вимагає інтерес родини Литвиновичів, що роблять сьвітлі інтереси на сїй бурсї. Дуже сумно, що »нема екзекутиви«, котра би вже раз зробила лад який з тою бурсою.

— **Зі Стрия** пишуть нам: В суботу Стрияне мали вельми приємний вечер. Велику салю Народного Дому заняла публика битком, бо се виступала наша цїнена і люблена сьпівачка п. Фільомена Лопатиньска Єї гостину маєм завдячити п. Стадникови, на якого бенефіс сего вечера відограно переложену ним драму Оркана: »Скапаний сьвіт«. Енерґії і трудолюбивости п. Стадника як режісера завдячує руска сцена від двох послїдних лїт дуже богато; так і онодї Стрий завдяки єму міг любувати ся сьпівом п. Лопатиньскої, яку бенефісант упросив приїхати зі Львова для звеличаня єго почестного вечера. Концертантка сьпівала між актами зразу народну пісню »Плавай, плавай лебедоньку« з чудовою модуляциєю і тою мелянхолїєю, яка потрібна для відданя наших тужних дум-пісень, — а на невмовкаючі оплески додала мельодийний валець: арию Зібля з Фавста. Найбільший ентузиязм викликала швайцарска пісня: »Відгомін«, в якій сьпівачка зі справдїшним артизмом віддала нюянси сьпіву, ілюструючи pianisim-ами відгомін повно відсьпіваних кольоратурових пасажів Чистість інтонациї, легкість в поборюваню найвисших позиций, знаменито вишколений трилєр і розкішна деклямация прямо ошоломили публику, так, що змушувала сьпівачку ще раз і ще раз до повторюваня свого соловієвого сьпіву. Саля нашого »Народного Дому« чула відай вперве таку бурю оплесків. Вкінци концертантка відсьпівала головну арию з »Гальки«: »Ой колиб то крильця« зі звісною драматичною експресиєю і додала на жаданє публики народну пісню в Лисенковій гармонїзациї »Не сьпівайте півнї«. Лисенкова пісня: »На що менї чорні брови« відпала задля браку акомпаняменту на оркестру. З великою приємностию ми могли сконстатувати, що голос нашої сьпівачки поширив ся, набрав сили не затративши нїчо з давного металю і нїжности. — Почестями вечера дїлив ся також п. Стадник, який дуже добрим відданєм своєї ролї, як і знаменитим вирежісерованєм цїлої штуки заслужив вповнї ті докази симпатиї і признаня, якими дарила єго публика сего вечера. Нинї, в недїлю, послїдне представленє руско-народного театру. Стрияне пращати муть театральну дружину спільним комерсом, хотячи виявити їй тим способом свою подяку за совісні стараня у виставі представлїнь в нашім містї та щоби додати заохоти до дальшого витревалого труду у дальшій працї в службі рускої драматичної музи. Театр переїздить відтак до Чернівців.

— **З Відня** доносять нам в справі тамошної рускої парохії: Дізнаємо ся з достовірного жерела (з найблизшого окруженя ВПр. Митрополита), що о. Семенів у Відни поставлений вже адмінїстратором рускої парохії св. Варвари, хоч він не до львівскої але станиславівскої епархії належить. Знаємо і се, що той самий о. Семенів представив у Львові тутешну парохію яко крайно занедбану, а себе одиноким Месиєю, що годен єї привести назад до ладу. Чиж мало би се бути правдою, що власть родини Литвиновичів розтягає ся вже не лиш на станиславівску але і львівску консисторию? Не знаємо ще, як думає нас реформовати о. Семенів, але як мав би нас так реформувати як парохію в Станиславові, то радше най би ся вчив дальше богословія. Нема що і казати, що на голову тутешної »Буковини« він би був дуже добрий; се мало однак на пароха одинокої в столицї держави рускої парохії.

— **Кс. Мардиросевича** не випущено на вільну стопу зі слїдчої вязницї. Палата радних ухвалила задержати єго в вязници, аби при веденю слїдства обжалований не порозумівав ся зі сьвідками.

— **З Коломиї** доносять, що новий будинок призначений на руску ґімназию, стоїть майже вже готовий. »Gazeta kołomyjska« пишучи про се, каже, що в новій ґімназиї построєно все після послїдних вимогів шкільної гіґієни.

Злодїя Кирила Лозїньского, який утїк з військової вязницї, спіймано в Заболотові. Про Лозїньского подали ми онодї допись зі Снятина, де він обікрав »Народну Торговлю«.

— **Переїзд анархіста**. З Черновець доносять про таку подію: З одного з тутешних готелїв щез нараз якийсь подорожний і лишив замкнений на ключ куферок. Коли властитель готелю в присутности урядника полїцийного велїв отворити куферок, знайшов в нїм добре зладжену і приготовлену до ужитку бомбу наповнену динамітом. Полїция в наслїдок того заінтересувала ся подвійно загадочним подорожним та розіслала телеґрами на всї сторони сьвіта, щоби того чоловіка відшукати. Властитель бомби записав ся був в книзї мельдунковій яко Александер Вулє із Штрасбурґа. Після опису готелевої служби може той чоловік мати около 25 лїт. Є здогад, що то якийсь анархіст, котрий втїк до Румунії, бо в лїстах анархістів має дїйсно находити ся і імя Александра Вулєра.

— **Католики і социялїсти.** До римского »Avanti« доносять з Берна в Швайцариї: »Послїдна перепись населеня доказує, що навіть в тій річипосполитій, де невиносимість зглядом римскої Церкви так ярко зазначила ся в неоднім, католицка Церква робить значні поступи і скріпляє ся на кождім кроцї. В остатних двацятьох лїтах могутність католиків збільшила ся в тій малій державі о 200.000«. — Дописуватель-социялїст нападає опісля на католиків і під'юджує социялїстів до поборюваня католицизму.

— **Смертельність** в більших містах Галичини Буковини і Шлеска виносила в 1900. р. на 1000 осіб населеня:

	загалом	не вчисляючи чужих
Станиславів	19·2	16·0
Більско	20·2	7·4
Коломия	20·7	18·7
Ярослав	21·2	21·1
Перемишль	26·1	21·5
Тарнів	26·6	22·1
Чевнівцї	27·3	23·4
Стрий	28·0	28·0
Броди	28·2	24·2
Тернопіль	28·3	24·2
Самбір	29·8	29·8
Дрогобич	31·5	22·9
Львів	31·7	27·5
Мор. Острава . . .	33·3	26·0
Краків	32·4	20·8
Тїшин	40·1	23·1

На чахотку умирає з цїлої Австриї найбільше у Львові (на 10.000 мешканцїв 103·3 случаїв), в Тїшинї (100·6 случаїв) і в Кракові (79 случаїв).

— **Гумористичний кутик.**

На жаль...

— Що чувати коло тебе?

— Добре, Богу хвала,

Тілько теща моя тяжко
Щось захорувала.

*

— Ну, нічого, теща скоро
Знов до себе прийде.
— Ой, я думаю, що з того
Хора вже не вийде.

*

— Ой, яким ти оптимістом
Був і є і будеш!
Вже так легко свої тещі
Ти ся не позбудеш!

Вигляди на подружє.

Банкир (до своєї підстаркуватої доньки): Потіш ся, Рахельо, бо ґраф Довжаньский робить вже довги на твоє конто.

З житейскої мудрости.

Замість з глупостию бороти ся, краще їй уступати, бо се є борба — з вітраками.

Посмертна † оповістка.

Іван Терлецкий, надучитель в Ошихлібах на Буковині, упокоїв ся дня 14. с. м. в 37. році житя. В. є. п.!

Телеґрами.

Відень, 22. цьвітня. Намісник ґр. Пінїньский від'їхав до Львова.

Відень, 22. цьвітня. Ювилейна процесия в честь св. Отця, против якої, як звісно, виступив пос. Айзенкольб в державній раді, відбула ся вчера в цїлковитім порядку. Взяли в нїй участь всї католицкі стоваришеня в числї звиш 10.000 осіб.

Мадрит, 22. цьвітня. На відбутім тут антицерковнім вічу виголошено ряд промов, в яких домагано ся роздїлу церкви від держави, виключно сьвітских шкіл і знесеня духовних конґреґаций.

Софія, 22. цьвітня. Вислїд виборів до македоньского конґреса виказав побіду умірковaного сторонництва. З приклонників Сарафова не вибрано нікого.

Пекін, 22. цьвітня. Відділ анґлїйского війска звів недалеко Чінґваптао завзяту борбу з ватагою розбишак, числом звиш 1000 голов. В борбі поляг майор Бровнїна. Вислано війско.

Льондон, 22. цьвітня. Поїзд з худобою і припасами угля забрали онодї Бури недалеко Монтено. Анґлїйскі війска, які прибули на місце катастрофи, застали вже лише велике огнище з угля і ваґонів.

COLOSSEUM Ernesta Thorna,

у Львові, в пасажи „ГЕРМАНА“ ул. Сонїшна.

Проґрама від 16. до 30. цьвітня 1901.

При співучасти війскової музики 80 п. п.

I. Увертура. 2. Bangaro i Miss Lakara японьскі ігрища. **3. Les Henry**, танцері. **4. A-Bo Kou**, жонґлерска сцена. **5. Georg i Gutti Edler**, альпейска сцена. **6.** Кльови **Zertko** зі своїми 15-ма акробатичними псами. — 10 мінут павзи — **7. Орхестра. 8. The Gilbalrs**, надвоздушний акт. **9. Fritzi Sarotti**, субретка. **10. Nadrage**, черевобесїдник. — Павза. — **II. Орхестра. 12. Castell de Vere**, кольоратурова сьпівачка. **13. Трупа Fjord**, лижварі на штучнім ледї; справдїшна совганка на сценї. **14. Pawello Compagnie**, 16 осіб, найлїпша в сьвітї пантоміна.

Що дня велике представленє. В недїлю і сьвята два представленя. Що пятниці **High Life** представленє. Білети вчаснїйше можна замовляти і набути в конторі Пльона, при ул. Кароля Людвика у Львові.

— **Виданя »Українсько-руської видавничої спілки« у Львові** до 15. цьвітня с.р.: 1. Стефан Ковалїв. Дезертер і иньші оповіданя кор 1·60 — 2. Іван Франко. Поеми. к. 1·60. — 3. Ольга Кобилянська. Покора і иньші опов. к. 1·40. — 4. Ґю де Мопасан. Дика панї і иньші оповіданя. к. 1·30 — 5. Іван Франко. Полуйка і иньші бориславські оповіданя. к. 1·40. — 6. Наталїя Кобринська. Дух часу і иньші опов. к. 1·60. — 7. Кнут Гамсун. Голод, роман. к. 2·20. — 8. Леся Українка. Думи і мрії. Поезиї. к. 1·60. — 9. Стефан Ковалїв. Громадські промисловцї. к. 1·60. — 10. Уілліям Шекспір. Гамлет, принц данський. к. 1·80. — 11. Генрик Понтопідан. Із Хат. Оповіданя. к. 1·40 — 12. Богдан Лепкий. З житя. Оповіданя. к. 1·20.— 13. Ґергарт Гауптман. Візник Геншель. к. 1·60. — 14. Михайло Коцюбинський. В путах шайтана. Оповіданя. к. 1·60. — 15. Уілліям Шекспір. Приборкана гоструха. к. 1·40. — 16. Панас Мирний. Лихі люди. к. 1·40. — 17. В. Короленко. Судний день. к. 1·20. — 18. У. Шекспір. Макбет. к. 1·60. — 19. К. Ґуцков. Урієль Акоста. к. 1·40. — 20. У. Шекспір. Коріолян. к. 1·80. — 21. Михайло Яцків. В царстві сатани. к. 1·60. — 22. Панас Мирний. Морозенко. к. 0·90. — 23. Лесь Мартович. Нечитальник. к. 1·60. — 24. Михайло Коцюбинський. По людському. к. 2·00. — 25. В. Оркан. Скапаний сьвіт. к. 1·00. — 26. Василь Стефаник. Дорога. к. 1·60. — 27. У. Шекспір. Юлїй Цезар. к. 1·60. — 28. Л. Толстой. Відродженє, (3 томи). к. 3·60. — 29. К. Гавлїчек Боровський. Вибір поезий. к. 1·60. — 30. Ф Заревич. Хлопська дитина. к. 1·80. — 31. І. Франко. Абу-Бассім. к. 1·60 — Цїни подані за оправні примірники. Брошурованих не продаєть ся. — *У другій серії, »Науковій Бібліотецї« вийшли*: 1. Кароль Кавцкі. Народність і її початки. к. 0·60. 2. Фр. Енґельс. Людвік Фаєрбах. Переклад Будового. к. 0·50. — 3. Фр. Енґельс. Початки родини, приватної власности і держави. к. 1·50. — 4. Ш. Сеньобо. Австрия в XIX. столїтю. к. 0·80. — 5. В. Будзиновський. Хлопска посїлість. к. 2·00. — 6. І. Флямаріон. Про небо (кінчить ся друкувати). — 7. М. П. Драгоманов. Переписка Т. І. к. 1·80. — 8. С. Степняк. Підземна Росия (друкуєть ся). — Брошур другої серії не оправляєть ся. — *У третій серії »Літературно-Науковій Бібліотецї« вийшли*: 1. М. Грушевський. Хмельницький і Хмельниччина. к. 0·20. — 2. Курцій Руф. Фільотас. к. 0·20. — 3. В. Наумович. Величина і будова звіздяного сьвіта. к. 0·10. — 4. Панас Мирний. Лови. к. 0·06. — 5. І. Пулюй. Непропаща сила к. 0·20. — 6. М. Грушевський. Бех Аль Джуґур. к. 0·10. — 7. І. Раковський. Вік нашої землї. к. 0·10. — 8. А. Чехов. Каштанка. к. 0·15. — 9. М. Драгоманов. Мик. Ів. Костомарів. к. 0·15 — 10. Е. Золя. Напад на млин. к. 0·20. — 11. І. Пулюй. Нові і перемінні звізди. к. 0·15. — 12. Г. Квітка. Маруся — 50 сот. 13. М. Левицький. Спілкова умова для селяньских спілок — 20 сот. — 14. М. Кулїш. Орися. 6 сот. — 15. М. Кристяковська. Іван Гус. 20 сот. — 16. О. Стороженко. Оповіданя І. 20 с. Адреса: Львів, ул. Чарнецького ч. 26. — Увага. »Укр.-руська Видавнича Спілка« дає всї свої виданя на рати (місячні або квартальні) з тим, що термін сплати буде точно задержаний. — Хто хоче взяти на рати книжки, мусить зголосити ся до дирекциї по реверс, який має виповнити і звернути дирекциї. Хто зложив від разу 20 кор дістає 10% рабату. На »Лїт. Наук. Бібліотеку« приймаєть ся окремо передплату по 5 кор. за серию зложену із 48 (подвійних) аркушів друку.

З ЖИВОГО І МЕРТВОГО

новелї

Евгена Мандичевского

дістати можна в руских книгарнях

і у автора

площа Академічна ч. 4. II. поверх, по цїнї 1 кор. за брошурований і 1 к. 30 сот. за оправлений примірник.

Ц. к. упр. гал. акц.

Банк Гіпотечний

Відділ депозитовий

принимає вклади і виплачує завдатки на рахунок біжучий, принимає до переховання папери вартістні і дає на них завдатки.

Крім того впроваджено подібно як в інституциях заграничних т. зв.

Депозити сховкові
(Safe Deposits)

За оплатою 25 до 35 кр. а. в. річно, депозитар дістає в сталевій касї панцирній сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де **безпечно і дискретно** переховувати може своє майно або важні документи.

Під тим взглядом поробив Банк гіпотечний як найдогіднїйші зарядженя.

Приписи дотично того рода депозитів одержати можна безплатно у відділї депозитовім.

Розклад поїздів зелїзничих обовязуючий від I-го мая 1900.

(Приїзд і відїзд поданий після часу середно-европейского).

Поїзд посп.	Поїзд особ.	до Львова (приходить о годинї)
	6·10	з Кракова, Берлина, Варшави, Відня
	6·20	з Чернівців (Іцкан, Галацу), Станиславова
	6·46	з Брухович, щод. від 13. мая до 16. вер. вк.
	7·45	з Янова
	7·40	з Тернополя, Бродів на дв. Підзамче
	8·00	„ „ на дв. головний
	8·05	з Лавочного (Пешту) Калуша, Стрия
	8·15	з Сокаля, Рави рускої
1·35	8·50	з Кракова, Відня, Варшави, Пешту ч. Пер.
	11·45	з Ядослава і Любачова
	11·55	зі Станиславова (Керемезе, Потутор)
	12·55	з Янова
	1·15	зі Сколього, Стрия, а з Лавочного від 1. черв. до 15. вер.
	3·14	з Бругович (13. мая до 16. вер. в нед. і сьв.
2·20	5·17	з Підволочиск (Київа) Бродів на дв. Підз.
2·35	5·40	„ „ „ на дв. голов.
	5·45	з Кракова
1·45	5·55	з Чернівців, Іцкан
	6·00	з Сокаля, Белзця і Любачова
Ніч		
	7·24	з Брухович (13. мая до 16. вер. в нед. і сьв.)
	8·28	з Янова (від 1. мая до 15. вер. в нед. і сьв.)
	8·50	з Брухович від 13. мая до 16. вересня щод.
	9·23	з Янова щоденно від 1. мая до 15. вер.
8·40	9·45	з Кракова (Відня, Берлина), Ясла, Розвадова
2·31		
12·20	10·00	з Чернівців, Букарешту, Гусятина, Потутор
	10·15	з Лавочного (Пешту) Хирова
	10·12	з Підволочиск (Київа), Бродів на дв. Підз.
	10·30	» » » на дв. голов.
	12·05	зі Стрия, зі Сколього від 1. мая до 30. вер.
	3·12	з Підволочиск на дворець Підзамче
	3·35	„ на дворець головний

Поїзд посп.	Поїзд особ.	зі Львова (відходить о годинї)
	6·25	до Лавочного (Мункача, Пешту) Борислава
1·53	6·30	до Підволочиск (Київа) Бродів дв. головний
2·08	6·43	» » » дв. Підзамче
	6·35	до Станиславова, Підвисокого, Потутор
8·30		
2·55	8·40	до Кракова (Відня, Варшави), Стружа
	9·00	до Сколього, до Лавочного (1. лип. до 15. вер.
	9·15	до Янова
	9·25	до Підволочиск, Бродів, Гусятина дв. Підз.
	9·42	„ » » дв. гол.
2·55	9·55	до Чернівців, Станиславова
	10·20	до Сокаля, Белзця, Рави рускої і Любачова
	1·25	до Янова від 1. мая до 15. вересня в недїлї і сьвята
	2·15	до Брухович від 13. мая до 15. вересня в недїлї і сьвята
	3·05	до Стрия, Сколього від 1. мая до 30. вер.
	3·15	до Янова щоденно від 13. мая до 16. вер
	3·26	до Брухович шод. від 1. мая до 16. вер.
	3·30	до Ряшева, Хирова, Любачова
Ніч		
	6·10	до Станиславова
	6·13	до Янова від 1. мая до 15. вер. т. в дні б. а від 16. вер. до 30. марця 1901 щоденно
12·40	6·20	до Кракова (Відня, Берлина, Варшави)
	6·50	до Лавочного (Мункача, Пешту) Калуша
	7·10	до Тернополя дворець головний
	7·33	„ дворець Підзамче
	7·25	до Сокаля і Рави рускої
	7·48	до Брухович (13. мая до 16. в р. в нед. і сьв.(
	9·12	до Янова від 1. мая до 15. вересня
2·51	10·40	до Чернівців і Іцкан
	10·50	до Кракова, Відня, Варшави
	11.00	до Підволочиск, Бродів дв. голов й
	11·25	» » дв. Підза
	4·15	до Кракова, Відня, Верлина, Самбора
	4·45	до Брухович від 13. мая до 17. вер. щод

ЗАМІТКА: Пора нічна числить ся від 6 години вечером до 5 години 59 мінут рано.

Час середно-европейский рівнить ся від часу львівского о 36 мінут, а іменно 12 год. часу середно-европейского = 12 год. 36 мін. часу львівского. — Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць держ. (Львів, ул. Крсаїцких ч. 5) удїляє поясненъ в справахзе лїзничих, продає білети всякого рода і розкладиїзди.

Видає і відповідає за редакцию **Лев Лопатиньский**.

З друкарнї В. А. Шийковского.